

vor Opfattelse, saa var der her tillige allerede henkastet en Tvivl med Hensyn til Retmæssigheden af denne Afgjørelse. Ja, dersom vi først kastede Tvivlen ud, saa kunde det gjælde. Men, da ingen Sag kan, efter den Forsætning, som Danmark i dette Dieblik har, afgjøres, uden at behandles i en Forsamling som denne, og det dog maatte være en forunderlig Sag, om hvilken der ikke er forskellige Meninger i nogen Grad, saa er det klart, at Tvivlene maae komme langt tidligere; og vi vide ogsaa Alle, at Tvivlene i denne Sag ere idetmindste saa gamle, som den 4de October, vi vide, at disse Tvivl ere motiverede fra flere Sider; vi vide, at, dersom Tvivl, yttrede af een eller flere Rigsdagsmænd, skulde være forstyrrende for Afgjørelsen, ja, saa kunde der i dette Anliggende aldrig ventes nogen Beslutning gennemført; thi der er yttret Tvivl og forskellige Meninger om hver enkelt Stump og Stykke af enhver mulig Afgjørelse. Jeg mener derfor, at saadanne Tvivl baade maae og skulle frem, og jeg frygter ikke for Følgerne af alle saadanne Tvivl; over Syndsfloden af dem alle der svømmer Sandhedens Ark, og jeg er ikke bange for, at den skal strande. Nei, lad Tvivlen kun være der. Men, lad Ministeriet vove, paa eget Ans og Tilsvær, at fortolke Tractaterne, uden at mene, at vi skulle fortolke dem, og lad det saa vise sig, om Afgjørelsen ikke vil falde noget anderledes ud, end naar Ministeriet har os til at dele det.

Jeg skal endnu kun berøre et Punkt, som en æret Taler, der nyligen havde Ordet, — forstod jeg ham ret, — fremhævede, det var Landssthingsmanden, den fjerde fra 3die Kreds (A. Sørensen). Det forekommer mig nemlig, at han udtalte den Forstikring, at han ved at stemme i denne Sag især vilde lade sig bestemme af Taknemmelighed mod Grundlovens Giver. Ja, det er tilvielse netop med den samme Følelse, at jeg vil stemme. Jeg ønsker netop at vise min Taknemmelighed mod Grundlovens Giver derved, at jeg bruger denne Gave, som han har givet det danske Folk, og hvori vel altsaa ogsaa jeg har faaet en lille Andeel, saaledes som jeg troster mig til at forsvare det for Danmark i Nutid og Fremtid, at jeg bruger den saaledes, at, naar Grund-

lovens Giver i en Sag som denne har kastet Afgjørelsen fra sig over paa Rigsdagen, man da ikke skal kunne sige, at Sagen er blevet slettere afgjort, fordi jeg ved den Leilighed er kommen til at stemme med over den. Det kalder jeg Taknemmelighed: at bruge Gaven saaledes som den er meent, og husk paa, at med Rettigheden følger Ansvaret, — husk paa, at sik vi Meget, saa er ogsaa vort Ansvar desto større (Meget godt!). Jeg skal derfor i Genhold til det Udviklede endnu engang anbefale det stillede Ændringsforslag. Saaledes som det er, og som det ogsaa under den tidligere Forhandling har været, er det dog virkeligen, — jeg siger det med fuld Overbeviisning, og der er ikke Tanke om Ironi deri, — hvad jeg ligefrem vil kalde det, et Fredsforslag (Hør! Hør!), der endnu i dette Dieblik ogsaa af Mænd, der elske Fred, gjøres H. S. Maj. Ministerium (Hør! Hør!). De, der staae høit, maa vide, hvad der følger dermed. Har Ministeriet Sikkerhed i sin Sag, saa kan det tage imod dette Forslag. Jeg, som har denne Sikkerhed i min, jeg kan kun sige: „Lad dem handle derefter; jeg paa min Side er ogsaa vis i, hvorledes jeg forstaaer Acterne (Hør! Bravo! Gysen!).

Premierministeren: Hvad der foreligger ifølge den af den hvitærede Forsamling vedtagne Forretningsorden er de stillede Ændringsforslag. Om det første af disse Ændringsforslag, som hører til Hovedforslagets Linie 2 og gaaer ud paa: at der istedetfor „Kongeriget Danmarks Vedkommende, sit“ skal sættes: „sit Vedkommende“, har jeg tidligere yttret, at jeg ikke fandt det berettiget, idet jeg nemlig har staaet i den Formening, at man derved tænkte paa, at udvide det Svar, det Samtykke, Rigsdagen skulde give, til Dele af Monarchiet, som ikke her ere repræsenterede og ikke ere incorporerede i Kongeriget Danmark. Den Forklaring, som idag er givet af den meget ærede 4de Folkethingsmand for Maribo (Monrad), at man mulig ved Ændringsforslaget tænkte paa de nordlige Vilande, og jeg troer ogsaa, at der blev tilføjet: Colonierne, for hvilke denne Forsamling jo er lovgivende, hvormod ikke andre Dele af Monarchiet derved skulde berøres, — denne Forklaring gjør, at